

νεύματα

λυγισμένα σαν κύματα

που φουσκώνουν

τρεις ήπειροι κεντρίζουν τα πάθη

ελευθερώνουν τις οδύνες

τέρατα και σημεία

—σκαρφαβαίοι αγνάρια αίματος το φως

σερπετά τα νοήματα

ισορροπιστές

σε κέρατα ταύρων—

σημαδεύουν

ανείπωτα όνειρα

χρεωκοπούν

και πλουτίζουν λαούς

ποδηγέτησαν

την άλλη όψη την ηλιακή

σφαγή και σφάγεια

ανάπαυλες

ορυχτός πλούτος αισθητικός

σπλάχνα αδαμάντινα

γεννώντας φευγαλέες λάμπεις

το χρόνο σα μηδενικό και πλήρωση

γαλήνεψε το χάος

τον μέσα σπαραγμό

στίγματα στα κορμιά

εκείνων των αθών

οι δίκαιοι λυγμοί του αγέρα

σ' αχερουσίες

στα ξερονήσια

βουλιάζοντας με τις

πέτρες να κουβαλούν

τα βουνά

τις μούσες

τα ρίγη

στους ώμους

ξάστερες μνήμες

όπου

λυσάνε

τ' άστρα

κατασπαράζουν

σαν

τίγρεις

γονικά
 σόια
 γενιές
 χιλιετηρίδες
 που
 κορώνουν
 κορυφώνονται
 λειαίνεται
 η πέτρα
 για
 το τελευταίο
 σκαλοπάτι
 μεσόγειος
 πειρασμός
 θάλασσα
 αναβράζει
 χρόνος
 που λείπει
 στ' αβυσσαλέο λεπτό
 το άχρον άωτον

Αθήνα-Παρίσι 1975

II

ξεφεύγει
 μέσα
 από
 τις
 λέξεις
 είναι
 όταν
 αλλάζει
 πολεμάει
 όπου
 οι
 αδύνατοι
 γίνονται
 ένα
 σώμα

χτυπήθηκαν
 όσο
 κανέναν
 με όλους
 τους
 πόρους
 αντι
 στάθηκαν
 κυνηγημένα
 παρά
 φορα
 αδέρφια
 κατα
 φρονημένων
 κι από
 την αρχή
 δια
 σχίζοντας
 λαβύρινθους
 χωρίς
 νήματα
 Αριάδνης
 ξεφεύγει
 μουσικά
 φευγαλέο
 ακτινο
 βολεί
 όπου
 χάος
 έρεβος
 πρώτος
 καθαρός
 άνοιγμα
 ματιών
 στο φως
 για να
 είναι
 επι
 τέλους
 πρόσωπο
 εκ
 φέροντας

λέξεις
 κάνοντας
 πράξη
 αδέκαστα
 τους
 από
 θηκεύουν
 θεριά
 λένε
 ανήμερα
 στα κλουβιά τους
 μ' ένα
 αριθμό
 θα
 τους
 χτυπάνε
 κάφτα
 πίσω
 από
 τα κάγκελα
 μετά
 μελετώντας
 τραύματα
 λαβωματιές
 αλυσίδες
 γνωρίσαμε
 λένε
 τα
 πρόσωπα
 στο φέγγος
 του
 προσώπου
 όταν
 γλυκαίνουν
 —συντρίβονται
 κελιά—
 τα χέρια
 δυνατά
 —μέγας αριθμός—
 από
 σκέψη
 ποιείται

τότε
το
πρόσωπο
πάλι
από
την
αρχή
χάος
και
φάος
φως

